

VIŠI PRIVREDNI SUD U BANJALUCI

Broj: 57 0 St 079271 10 Pž 2

Dana, 27.10.2010. godine

Viši privredni sud u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to: Gajić Bogdana, kao predsjednika vijeća, Lipovača Dževada i Raosavljević Mirjane, kao članova vijeća, po prijedlogu predlagača „U.“ a.d. Banjaluka, Ulica M. broj 7, B., kojeg zastupa direktor K. K., radi otvaranja stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom „M.“ d.o.o. B., Ulica K. broj 242, Banjaluka, rješavajući po žalbi predlagača izjavljenoj na rješenje Okružnog privrednog suda Banjaluka broj 57 0 St 079271 10 St od 27.09.2010. godine, na sjednici vijeća 27.10.2010. godine donosi

R J E Š E N J E

Odbija se žalba predlagača i potvrđuje rješenje Okružnog privrednog suda Banjaluka broj 57 0 St 079271 10 St od 27.09.2010. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenim rešenjem odbačen je kao nedopušten prijedlog predlagača „U.“ a.d. B., da se otvori stečajni postupak nad preduzećem „M.“ d.o.o. B, ulica K. br.242, B., Rješenje Okružnog privrednog suda broj: 57 0 St 079271 10 St od 25.05.2010. godine, kojim je pokrenut postupak za utvrđivanje da li postoje uslovi za otvaranje stečajnog postupka nad pravim licem „M.“d.o.o. B., ulica K. br.242, B., stavljeno je van snage i privremeni stečajni upravnik R.J. iz B., ulica Đ.Đ. broj 16, razriješen je dužnosti privremenog stečajnog upravnika, te je odlučeno da troškovi provedenog postupka padaju na teret predlagača „U.“ a.d. B., a isti će se naplatiti iz položenog predujma troškova za vođenje prethodnog stečajnog postupka u iznosu do 2.000,00 KM predujmljenog od strane predlagača.

Predlagač je blagovremeno podnio žalbu protiv prvostepenog rješenja, rješenje pobija u cjelini zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži i pobijano rješenje preinači ili ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Stečajni dužnik nije podnio odgovor na žalbu.

Ispitujući pobijano rješenje u skladu sa odredbama člana 221. a u vezi sa članom 236. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07 i 49/09- u daljem tekstu: ZPP), kao i u skladu sa odredbama Zakona o stečajnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 26/10 – prečišćeni tekst) sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

U postupku koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja prvostepeni sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o dugovanjima preduzeća (stečajnog dužnika) koja se u pretežnom dijelu odnose na dugovanja prema povjeriocu (prema predlagaču) i da su

potraživnja povjerioca obezbjeđena hipotekom – založnim pravom na imovini dužnika, kao i da predlagač posjeduje izvršnu ispravu. Ove činjenice je prvostepeni sud utvrdio čitanjem isprava i to potvrde o registraciji A-20080212-149 Ministarstva pravde Registar zaloga, rješenja Osnovnog suda u Gradišci Odjeljenje u Srpcu broj:072-0-IP-08-000038 od 14.02.2008.godine i Ugovora o zalogu broj: 29000367-UZ-486/07 od 04.01.2008.godine .

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da predlagač u konkretnoj pravnoj stvari „U.“ AD B. ima status razlučnog povjerioca i s toga da ima stvarna obezbjeđenja nad imovinom i dijelovima imovine koja pripada stečajnom dužniku zbog čega ima pravo prvenstvenog namirenja svojih potraživanja iz predmeta razlučnog prava, da predlagač kao razlučni povjerilac svoja prava i temelji na izvršnoj ispravi i založnom pravu u odnosu na dužnika što mu omogućava da svoje pravo realizira kroz izvršni postupak pred sudom koji postupak je u međuvremenu i pokrenut a što je potvrdio i predlagač putem svog punomoćnika. Slijedom toga prvostepeni sud zaključuje da predlagač kao razlučni povjerilac, koji za realizaciju svog potraživanja iz predmeta stvarnog obezbjeđenja ima izvršnu ispravu, nema pravnog interesa za pokretanje stečajnog postupka jer prema odredbama člana 43. Zakona o stečajnom postupku razlučni povjerilac nije i stečajni povjerilac zbog čega nema pravo da svoje potraživanje namiruje iz stečajne mase (ostale imovine stečajnog dužnika), nego samo iz predmeta svog razlučnog prava (član 42. Zakona o stečajnom postupku). Cijeneći prethodno prvostepeni sud zaključuje da predlagač U. AD B., s obzirom da ima založno prvo na većini imovine dužnika, nema pravni interes koji bi opravdao pokretanje stečajnog postupka nad imovinom „M.“ DOO B. Primjenjujući odredbe čl.8. Zakona o stečajnom postupku o shodnoj primjeni odgovarajućih odredaba ZPP-a, prvostepeni sud je odlučio kao u izreci pobijanog rješenja kako je u uvodu obrazloženja navedeno.

Prema stanju spisa jasno se utvrđuje da je predlagač razlučni povjerilac na osnovu odredaba čl.42. st.2. Zakona o stečajnom postupku. Ovo zbog toga što, radi namirenja svojih potraživanja, predlagač ima zasnovano založno pravo na imovini svog dužnika, u konkretnom slučaju „M.“ DOO B. Predlagač je svoje založno pravo zasnovao Ugovorom o zalogu broj 29000367-UZ-486/07 od 04.01.2008.godine i to na pokretnim stvarima dužnika, a ovo svoje založno pravo je predlagač i registrovao kod Registra zaloga pri Ministarstvu pravde Bosne i Hercegovine pod brojem registracije A-20080212-149. Predlagača je i hipotekarni povjerilac, u konkretnom slučaju na nepokretnostima trećeg kao dužnika i to V. M. i za ovo svoje pravo ima i izvršnu ispravu a to je rješenje Osnovnog suda u Gradišci Odjeljenje u Srpcu broj:072-0-IP-08-000038 od 14.02.2008.godine. Predlagač je pokrenuo izvršni postupak na svim pokretnim stvarima dužnika i to upravo na osnovu Ugovora o zalogu sa brojem i datumom kako je prethodno navedeno i na osnovu Potvrde o registraciji broj A-20080212-149 i ovaj postupak je u toku pred Osnovnim sudom u Banjaluci pod brojem 71 0 IP 052087 08 IP.

Prema odredbama člana 43 Zakona o stečajnom postupku razlučni povjerioci mogu biti stečajni povjerioci ako im je stečajni dužnik i lično odgovoran, a oni imaju pravo na srazmjerno namirenje iz stečajne mase samo ako se odreknu odvojenog namirenja ili se nisu uspjeli odvojeno namiriti u cjelini ili djelimično, u kom se slučaju namiruju srazmjerno visini neizmirenog dijela svog potraživanja. Citirane odredbe propisuju kada će razlučni povjerilac imati pravni interes koji predstavlja neophodnu pretpostavku za postojanje legitimacije za pokretanje stečajnog postupka na strani predlagača, kako je to propisano odredbama člana 4. stav 1. Zakona o stečajnom postupku prema kojim odredbama za podnošenje prijedloga je ovlašćen svaki onaj povjerilac koji ima pravni interes za sprovođenje stečajnog postupka. U konkretnom slučaju predlagač nije ponudio dokaze o tome da se odrekao odvojenog namirenja, ili da se nije uspio odvojeno namiriti u cjelini ili djelimično. To istodobno znači da predlagač nije dokazao postojanje pravnog interesa na njegovoj strani kao razlučnog

povjerioca, kako bi onda bio ovlašten za pokretanje stečajnog postupka, a to zbog toga što je predlagač, kao razlučni povjerilac, ovlašten samo na odvojeno namirenje iz predmeta razlučnog prava ali ne i namirenje iz ukupne imovine (stečajne mase) . Predlagač, dakle , kao razlučni povjerilac nije stečajni povjerilac kako to regulišu odredbe čl. 42. stav 1. Zakona o stečajnom postupku .

Slijedom navedenog pravilan je zaključak prvostepenog suda izražen u pobijanom rješenju o tome kako predlagač u ovoj pravnoj stvari, obzirom da ima založno pravo na većem dijelu imovine dužnika, nema pravni interes za pokretanje postupka stečaja nad imovinom dužnika, pa je rješenje kojim se odbacuje prijedlog predlagača „U.“ AD B. da se otvori stečajni postupak nad preduzećem „M.“ DOO B. kao nedopušten, u svemu donešeno na osnovu potpuno i tačno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilnom primjenom odredaba materijalnog prava .

Žalbeni navod predlagača o tome da je u toku postupka dokazao da je predlagač povjerilac koji ima potraživanje prema dužniku u iznosu od 320.172,08 EUR po osnovu izdate garancije, kao i o dokazanosti da je dužnik platežno nesposoban jer ne izmiruje svoje novčane obaveze, kao i da su transakcioni računi dužnika blokirani duže od dvije godine što je potvrđeno izvještajem privremenog stečajnog upravnika, nije od odlučnog značaja za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, obzirom na činjenicu da predlagač nije dokazao u toku postupka postojanje pravnog interes za pokretanje stečajnog postupka na svojoj strani. Neosnovan je navod žalioaca o tome kako je navodno utvrđeno da predlagač ima razlučno pravo na imovini dužnika jer prema stanju spisa je nesumnjivo utvrđeno da predlagač ima razlučno pravo na imovini dužnika, kako je to prethodno opisano. Nije prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje da predlagač nema pravnog interesa za pokretanje stečajnog postupka, kako to tvrdi žalilac, pozivajući se na odredbe čl. 43. Zakona o stečajnom postupku. Ovo zbog toga što upravo prema odredbama člana 43. Zakona o stečajnom postupku razlučni povjerilac može biti stečajni povjerilac ako mu je stečajni dužnik i lično odgovoran, ali on ima pravo na srazmjerno namirenje iz stečajne mase samo ako se odrekne odvojenog namirenja ili se nije uspio odvojeno namiriti u cjelini ili djelimično iz predmeta razlučnog prava. U konkretnom slučaju predlagač nije dokazao prethodno opisane elemente, pa time niti svoj pravni interes za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom .

Slijedom svega prethodno navedenog, neosnovana je žalba i u preostalom dijelu. Žalbeni navod žalioaca o tome kako pobijanim rješenjem u tački 3. nema navoda o visini troškova postupka je neosnovan zbog toga što se ne radi o parničnim troškovima iz čl.396.st.1.st.2 i st.3. ZPP-a, nego o troškovima iz čl.396.st.4.citiranog zakona o kojima će prvostepeni sud odlučiti posebnim rješenjem jer ovi troškovi ne zavise o odluci o glavnoj stvari.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se rješenje pobija, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud je odlučio kao u izreci na osnovu odredaba čl. 235.tačka 2. a u vezi sa odredbama čl. 236. i čl. 225. ZPP-a.

Predsjednik vijeća:
Gajić Bogdan, s.r.